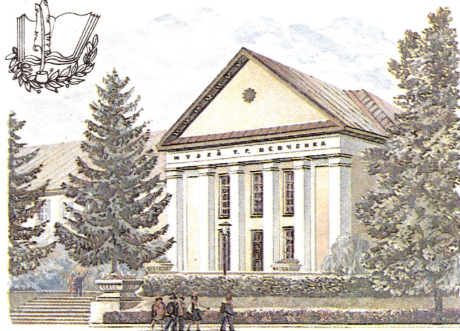

701

Напевський музей-заповідник Т. Г. ШЕВЧЕНКО
Нанівський музей-заповідник Т. Г. ШЕВЧЕНКА

ЧЕРНАСЬКА ОБЛАСТЬ
ЧЕРНАСЬКА ОБЛАСТЬ

N 913

Куда м. Київ в-47
Тренет Теремог
50

редакції газети
Кому Сільські Вісті
(Манаку В. А)

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

258660

Черкаська обл.

пос. Лисівка

пров. Київський 2

Тодар Зінаїди Турчан

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Шановний тов. Мамон В. А.

Я, вчителька - пенсіонерка 1925 року народження хочу вам дуже дякувати проголозу на Україні.

Промивала я з братом вранці, батьком і матір'ю в селі Власівці, тепер це н.с. міського типу Світлозарського району Кіровоградської області. Ділою призначена поштова Зінаїда Промивала. В селі все пам'ятають, моїх батьків і нас.

Про голод я багато пам'ятаю, а саме мені було 8 років. Знаю, що в колгоспі на тридцять кілограмів картоплі, а всього півлітра квасолі і гороху з огорожі задроби, буряки і картоплю замішати. Для нас взимку печені буряки було великим лакомством.

Пам'ятаю, як батько ізгук у Білорусію і за мамині ~~те~~ вівчарські хустки виминав чи то біса чи ягненок, бо ми з братом ханали його і тували, а мама варила з рук, говорила, що ти вонти порозривав. Півлим попиною ступно і варила кашу, а з висівко-остроків додавали сухий розтертий цвіт акації, сухі розтерті шкурки з картоплі і перли в оладки.

Страшно уявляв голод півночі весту і погату сіме. Тога тасімет ні сім'ї виминали повністю. В матері були дві золоті монети і в торгівлі в Кременьку купили скільки то хліба хліба.

Ми були всі пухли, але витими.
Одні тільки, прибувши не перестав
поховали голові і 4 своїх дітей, зако-
пувала сама в сідни. Я замишувала ма-
му, тому вона не пила. Мама відповіла,
що в неї від голоду повисли халми шию.
А коли всімну вода, мати закопаних нею
зотираних дітей і голові, капнула паль-
ницею, розпала по шию жовті голові і
дітей і, голосачи на все село, кликала
вставати і їсти хліб, якщо вони раніш
так малибно просили. Ця мамина сцена
до цього часу в мене перед очима.
Ціє одні нахлибні випадок. Наш сусід
Макар привів з Кременчука собі дру-
жини меню. В них розпала десь
в 1928 році гора Віра, в якій вони були
не рази. На позатку 1933р. Макара
арештували, мене шикали з Вірою. Вони
мамина голодували. Мене збожеволи з голоду
і зарізали своїм мобилу гору. Ктось з
сусідів погуб запах смаженого м'яса,
збігли сусіди, забрали мене в торбу,
де вона скоро померла.
Місцеві керівники цюсе Весною 1933р. нама-
гали нас допомогати. Так, збрали в
хату розкуркулених осиротілих дітей і
підгодували. А нас дітей, в коті були
батьки, одні ре^{на дити} годували молодшою
кашею. Трава, для моїх пухлих ніг
ходити за мішою кашею 1-1,5 км. здало-
сь дуже далеко, але я ходила. Так і
вигляда. Скільки людей померло від голоду,
я не знаю, мама моя померла, батько
загинув на фронті. 3 новгород. Тондерзіт
17/xii - 1988р.